

Jahncke: ASTROLOGISCH-MAGISCHE THEORIE UND PRAXIS IN DER HEILKUNDE DER FRÜHEN NEUZEIT. Wiesbaden/Stuttgart, Franz Steiner, 1985 (Sudhoffs Archiv, Beiheft 25); Elizabeth Ann Ambrose: COSMOS, ANTHROPOS AND THEOS: DIMENSIONS OF THE PARACELSIAN UNIVERSE, *Cauda Pavonis* 11/1 (1992), 1–7.

2. A filológus hajlamú olvasók kedvéért megadom az említett traktátusok lelőhelyét az említett Sudhoff–Matthiessen kritikai kiadásban. A római és arab számmal kombinált jelzetek a sorozatra és a kötetszámra utalnak: I = MEDIZINISCHE, NATURWISSENSCHAFTLICHE UND PHILOSOPHISCHE SCHRIFTEN; II = DIE THEOLOGISCHEN UND RELIGIONPHILOSOPHISCHEN SCHRIFTEN.

3. Adamik Lajos fordítása, a latin magyarázatokban a *virtus* és a *proprietas* terminusok szerepelnek.

4. Keefer szerint Agrippa fő problémája az volt, hogy rájött: az *exaltatio* tétele egyaránt levezethető Szent Pál gondolataiból, Hermész Triszmegisztoz filozófiájából – eddig nem is lett volna baj, hiszen az egész reneszánsz neoplatonizmus e kettő szintetizálására törekedett –, de ugyanígy Simon Mágus satanizmusából is, s ekkor egyszerre maga is a kétséges fausti szerepben találta magát (Lásd AGRIPPA'S DILEMMA: HERMETIC "REBIRTH" AND THE AMBIVALENCES OF *DE VANITATE* AND *DE OCCULTA PHILOSOPHIA*. *Renaissance Quarterly* 41/4 [1988]: 614–53.)

Marsall László

AZ ÚN. HEINE–BOREL „LEFEDÉSI” TÉTEL „BIZONYÍTÁSA” FÉLÁLOMBAN

Egy százszor-százszor-százas
(méterről van szó – tudjuk)
borzalmatos faládát
vágtam félbe középütt,
tudván valamely félben
mikroszkopikus monád
rejlik mint neutrino (?)
(ősanya olló vágta
szemölcsce a padlásnak
eldugott zugolyában).
Ládám egyik felében
meztláb osonkodtam
zseblámpámmal, talpamba
szálka ment, kivájtam –
nem volt ott, *kit* kerestem
(bár tüzetesen néztem
érzékeny műszeremmel,
s ijedtemben csuklottam,
hogy visszhangzott a bódé),
tüsszentettem, hogy mentem

elfelé ki, a külső
térbe és bammegeltem.
„Már tudom, te paránykám:
vagy másik láda-térben,
s most véled én elmésen
vágom félbe az első
fél-ládát, fűrészzel.
Ódon-mód átkozódom
izzadságom törölve,
támad okádkodhatnék.
Ám tornalábtyúit húzok,
s fél-láda fél-felébe
bújok a műszeremmel –
már csak avval kerestem
a rejtező monádot.
Nem volt szemszegletemben
semmi jelzés, a műszer
K. O.-t mond önmagának.
Itt nincs száalka, de vikszos
padló, hogy esem seggre
(vén tanárhang: „va bene”).
Mentemben káromkodtam,
mint züllött alkimista,
elfelé külső térbe.
Az egész negyed-részét
fűrészeltem épp félbe,
jócskán kisebb kazettát,
hátha e partiumban
a virtuális izink?
– Mol-tojás nincs, se párja.
Nyolcadolok fűrésszel,
trancsírozok továbbá,
már unom részletezni:
a százszor-százszor-száz
kóbli szőrhangymaféle
szektorában találtam
a láthatatlan pöttyöt.

Áldomást ittunk rája
Heine és Borel úrral,
kik elméjük zsákjával
röptében is elkaptak
zárt tartományban egykor
rejtőzködő kis légyfit.